

И тъй изхождайки отъ „коренная рѣчь“ *блгъ* или отъ „коренный слогъ“ *бл* = бр ние получаваме едно и също значение. Обаче съ тая толкова прѣпорѣчителна и лестна за културното състояние на първобитнитѣ българи етимология, Раковски не се задоволява. Българинѣ значи кроткъ, миренъ, имотенъ, *благо-роденъ* и пр. Какъвъ чуденъ съвпадежъ съ значението на „самскритското“ име *арии* (les Arias)! Това име се произвежда отъ коренния слогъ *ар*. Арии значи орачи, а по-послѣ *благородни* „въ отношение на чърно то индийско плѣме, кое то юште не е было облагородено“ и пр. „Ние въ нашъ языкъ имаме рѣчи орж, орачъ, кое нѣма никакъж *разлика* отъ *Ариа*, какъ то го тълкуваѣтъ днѣсь учени тѣ индианисти, и кое е едно и исто съ рѣчь тж *българинъ*, какъ то ѣх разложихме и разнасихме“.

Въ свръзка съ името *българинъ* е, споредъ Раковски, и думата *булгуръ*, и ето защо. (р. 198): „първи тѣ арии — орачи нѣ сж тутакъ-си почнжли да мѣлѣтъ жито то на брашно и да си мѣсѣтъ хлѣбъ, нѣ ѣли сж го тжй сурово, послѣ сж почнжли да го варѣтъ цѣло, послѣ да го чукѣтъ по-дрѣбно, да го правѣтъ на булгуръ и да варѣтъ, и много по-послѣ да го мѣлѣтъ на брашно, да си варѣтъ каша или мамалигъ, и най-послѣ да си мѣсѣтъ прѣсенъ безъ квасъ хлѣбъ, и тжй постѣпено сж дошли до днѣшното съвършенство, въ нѣ пакъ юште сичкитѣ, зашто то има юште много плѣмена, кои то живѣѣтъ по старому. Въ нашъ языкъ имаме рѣчи тж булгуръ, българъ или булгуръ, кое нѣкакъ си съотвѣтствува съ народно то ни ими, въ изменение то българинѣ, българинѣ и булгаринѣ. А булгуръ е счукано то жито на дрѣбно, кое варѣтъ и ѣдѣтъ Българи тѣ, и кое сж види чи значи *българско* ѣдене, т. е. българско изобрѣтение. Въ народни тѣ ни же обряди *булгура* и варено то жито играѣтъ едно твърдѣ обширно тайнствено дѣйствиe. Кога ся роди дѣтѣ на понуда тж му (понуда = приносъ Богу) варѣтъ жито *булгуръ*, кога гуждѣтъ имя на дѣтѣ то варѣтъ булгуръ, кога му напивѣтъ годинъ творѣтъ истое. Свадби те почвѣтъ отъ *застѣпки* на жито, т. е. чисти ся жито за булгуръ, кого варѣтъ на свадбѣ тж. На мѣртвеца варѣтъ и раздавѣтъ жито първий день, въ трытѣни тѣ, девятини тѣ и такъ далѣ. Тука ся крые една голѣма тайна коа никакъ не е отъ християнскаго вѣка, нѣ остатка явна отъ най-древни тѣ времена, кога то е изнайдено орачество то и жито то е было твърдѣ драгоценно нѣшто, штото ся увело въ религиозни тѣ тайнства“ (р. 198).

Обиженieto на булгуръ съ българинѣ ни показва още веднажъ духовното родство на Раковски съ оригиналнии даскалъ Йорданъ хаджи Константиновъ Джинотъ, който е родоначалникъ и на теорията за индийския произходъ на българинѣ. Че и въ случая, който ни интересува, Раковски върви въ стѣпнитѣ на своя учитель, се вижда отъ една бѣлѣжка на Джинотъ въ Нареградски Вѣстникъ отъ 1859 год. бр. 433. въ единъ „именникъ“ на „каща и покщнина“, гдѣто между друго се обяснява че *булгуръ*, било собсено *бугаръ* т. е. „българско старо ясте“.